

hvad der nu er sket, ikke oftere kan finde Sted.

For Samfundets Skyld vil det blive skæbnesvangert, om Kvinder ikke kommer til at gøre deres Synspunkter gældende i Nævningeretten, og Retten selv kunde denne Gang være blevet forskaaet for den Kritik, der nu er fældet over den, om den var sat med den Retfærdighed, der kræver en Sættelse halv af Mænd og halv af Kvinder. Men derom vil vi i nedenstaaende give Ordet til Fru Estrid Hein.

Altfor faa Kvinder.

Da den ny Retsform gennemføres, hilstes den med Glæde og Forventning, fordi man haabede, at man gennem Nævningeinstitutionen vilde faa et Udtryk for Befolkningens Syn paa de forskellige Retsbrud. Jeg tror, det for mange Kvinder har været en stor Skuffelse at se, hvor ringe en Repræsentation Kvinderne har faaet. Jeg kender ikke Forholdet mellem de udtagne mandlige og kvindelige Nævningers Antal, men jeg har ladet mig sige, at af de til de sidste to Sager udtagne 30 Nævninger var kun de fire Kvinder. Endda faldt den endelige Lodtrækning saaledes ud, at kun i den ene Sag — Sagen mod Skyldfri Andersen — kom én — siger og skriver 1 — Kvinde til at fungere, og i den anden, Mordet i Jægersborggade, var intet kvindeligt Jurymedlem med. Jeg har hørt sige, at havde der været nogle enkelte Kvinder med efter Lodtrækningen, vilde ogsaa disse efter al Sandsynlighed være blevet vragede af Defensor, fordi Kvinder ser anderledes og strængere paa de i denne Sag omhandlede Forhold (Voldtægt, Forførelse) end Mænd. Naar man har nogen Tro paa det specielt kvindelige Livssyns Mission i Samfundslivet, er der noget nedslaaende i at erfare, at dér, hvor det netop adskiller sig fra det mandlige, dér er det udsat for at blive undertrykt.

Hvordan skal vi saa kunne forbedre Verden?

Estrid Hein.

Skyldfri Andersens Dom.

Denne Dom har, som vore Læsere vil vide, været stærkt debateret. Og vi har igennem følgende Indlæg søgt at skaffe Udtalelser for de to forskellige Synspunkter, der har gjort sig gældende. Idet vi først giver Ordet til Fru Matilde Bajer.

Enhver uhildet hustru og moder vil forstå den sjælekval fru Skyldfri Andersen har været udsat for med den rå fordrukne mand, der gjorde hjemmet for hende og børnene til et helvede.

Forpint som hun var, begik hun den forfærdelige gerning at lægge strikken om ægtemandens hals — og hun blev en morderske.

Stakkels kvinde, mon hun i sin fortvivelse forstod, hvilken skæbne hun udsatte sig for ved at dræbe et menneske — en gerning som den strenge menneskelige retfærdighed straffer med jernhård hånd.

Dersom forbrydere ben des på den sønderjyske genforeningsdag, er det mit håb, at denne benådning ogsaa må komme fru Skyldfri Andersen tilgode, så at hun vender tilbage til sine børn.

Matilde Bajer, f. Sschlüter.

*

Min Mening om Skyldfri Andersen. Burde hun være dømt eller ej?

Efter det overfladiske Kendskab jeg har til Sagen, mener jeg dømt. —

Vi lever dog i et velordnet Samfund, hvor dette at lægge Snoren om sin sovende Ægtefælles Hals — trække til — sidde trækkende til i 5 Minutter for hellere at trække for længe, end for kort, derefter lægge sig til at sove — for næste Dag at ville lyve sig fra det — maa betragtes som en Gerning, der bør straffes.

Vi maa jo nemlig ikke glemme, at hun kunde være bleven skilt fra sin Mand paa ganske lovformelig Maade, idet han intet bidrog til Familiens Forsørgelse.

Der var mange undskyldende Momenter, og det glædede mig, at der i Dommen var taget Hensyn til disse, men naar nogle mener, at hun burde være frikendt alene for sine Børns Skyld, da deler jeg heller ikke denne Opfattelse. For hendes egen, for Børnenes Skyld, tror jeg, det er godt, hun fjernes en Tid; om de 3½ Aar er passende til at falde til Ro i, er jo ikke let at afgøre; men alene hendes sædelige Vandel, forekommer dog mig, faar en til at spørge, om hun er eller var den gode Opdrager, og hvorledes skulde hun give sine Børn Begreb om Ret og Uret, naar dette — at deres Moder havde dræbt deres Fader — ikke var en straffærdig Handling.

Alt i alt — havde jeg været Nævning, jeg tror, jeg havde svaret ganske som disse.

Næstved, d. 10. Marts 1920.

Elisa Petersen.

Jeg ønsker med disse Linier fuldt ud at slutte mig til Fru Elisa Petersens Udtalelse — en Frikendelse af Skyldfri Andersen vilde, efter min Mening, være uforsvarlig overfor de Børn, man vil sende hende tilbage til.

Samfundets Sikring kræver Straf for Brøde.

Og hun selv — er der nogen, der tror, at den, der dræber et andet Menneske, og straks derefter til Gavn for sig selv og andre kan fortsætte sit Liv, som om intet var sket? Jeg tror, det er ugørligt.

Anna Koch-Schiøler.

Ligelønnen og Valutakurserne.

Prof. Birck talte for nogle Dage siden i Studenterforeningen om Valutakurserne. Ifølge Referat i „Berlingske Tidende“ d. 15./2. 20 udtalte Hr. B. sig bl. a. saaledes:

„Hertil kommer, at vort Luksusforbrug har været for stort. Bl. a. har Kvinderne brugt deres økonomiske Emancipation til at købe dyre Manufakturvarer fra Udlandet, et net Resultat af Principet lige Løn. Jeg haaber altsaa, at det høje Landsting af Hensyn til Valutaen vil lade være med at gennemføre Ægteskabsloven iaar!“

Skal man le, eller skal man græde over, at en Mand, der dog spiller en vis Rolle i vort offentlige Liv, gider gentage denne lige saa taabelige som barnlige Frase? Og oven i Købet præsentere den i en Forsamling af vor studerende Ungdom, hos hvem andre dog er tilbøjelige til at forudsætte en vis Intelligens og Tænk-somhed!

Som D. K.s Formand oplyste paa Mødet i Grundtvigs Hus den 13. Jan., har de ca. 4000 selverhvervende Kvinder, der ikke i Forvejen var lige-lønnede med Mænd, ved Ligeløns-principets Gennemførelse faaet gennemsnitlig 50 Kr. om Maanedens mere i Løn, end de vilde have opnaaet, hvis den gamle Lønfor-skel mellem Kvinder og Mænd var bleven opretholdt. Den Sum, der ved Indførelsen af den lige Løn er kommen de danske Kvinder i Hænde, er altsaa pr. Maaned ca. $4000 \times 50 = 200.000$ Kr. = $\frac{1}{10}$ Mill. Kr.

I December Maaned 1919 har Landets Import af Drikkevarer alene kostet 200 Gangesaa meget, som Ligelønnen har givet Kvinderne!